சொல்லிக்கொண்டனர். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிரனையும் மஹாத்மாவான பீஷ்மரையும் மற்றும் வந்தனத்திற்குரியவர்களாகிய எல்லோரையும் பாதவந்தனஞ் செய்தனர். அவர்கள், நகரத்தாரெல்லாராலும் குசலப்ரச்னஞ் செய்யப்பட்டுத் திருதராஷ்டிரன் கட்டளைப்படி கிருஹப்பிரவேசஞ் செய்தனர்.

விதுராகமன பர்வம் முற்றிற்று.

---

## இருநூற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

## ராஜ்யலாப பர்வம்.

**(திருதராஷ்டிரன் தர்மபுத்திரருக்கு அர்த்தராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்ததும், பிறகு பாண்டவர்கள் காண்டவப்பிரஸ்தம்சென்றதும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் நினைக்கப்பட்ட இந்திரன் விசுவகர்மாவையனுப்ப அவன் இந்திரப்பிரஸ்தத்தை நிர்மாணஞ் செய்ததும், கிருஷ்ணன் குந்தியினிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு துவாரகை சென்றதும்.)**

அப்போது, துரியோதனன் மனைவியாகிய காசிராஜன் பெண், மற்றத் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களுடைய மனைவிகளுடன் சேர்ந்து, பதிவிரதையும் இரண்டாவது லக்ஷ்மியையும் இந்திராணியையும்போல வந்திருப்பவளும், மரியாதைக்குரியவளுமான திரௌபதியை மரியாதைசெய்து அழைத்தாள். அவ்விடத்தில், குந்தி, திரௌபதியுடன்கூடக் காந்தாரிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தாள். அந்தக் காந்தாரி ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லிப் பாஞ்சாலியைத் தழுவிக்கொண்டாள். அவள் தாமரைக் கண்ணியான கிருஷ்ணையைத் தழுவிக்கொண்டவுடன், "இவள் தான் என்புத்திரர்களுக்கு நமன்" என்று நினைத்தாள். ஸுபலன் புத்திரியான காந்தாரி, யுக்திகளைக்கொண்டு நன்றாக ஆராய்ந்துபார்த்து விதுரரை நோக்கி, "விதுரரே! உமக்கு யுக்தமாகத்தோன்றினால் ராஜபுத்திரியான குந்தியை அவள் மருமகளோடும் பண்டங்களோடுங்கூடச் சீக்கிரத்தில் சுபமான நல்ல நக்ஷத்திரமும் கரணமும் லக்னமுஞ் சேர்ந்த தினத்தில் பாண்டுவின் கிருஹத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். குந்தி தன் புத்திரர்களுடன்கூட அவள் வீட்டில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும்" என்று சொன்னாள். அப்போது விதுரரும், 'அப்படியே' என்று அங்கீகரித்து அவ்வாறே அதைச் செய்வித்தார். அப்போது சுற்றத்தார்களும் நகரத்து ஜனங்களும் சங்கத்தலைவர்களும் பாண்டவர்களுக்கு மரியாதை செய்தார்கள். பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் கர்ணனும் பாஹ்லீகனும்

அவன்புத்திரனும் திருதராஷ்டிரன் கட்டளையினால் ஆதித்தியஞ் செய்தனர். இவ்வாறு சந்தோஷமாகவிருந்த அந்த மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின் காரியங்களையெல்லாம் திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவின் கட்டளையினால் விதுரர் நடத்தினர்.

மஹாத்மாக்களான அந்தப் பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணனுடன் கூடச் சிலகாலம் வஸித்தபிறகு, திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவும் பீஷ்மரும் அவர்களை வருவித்தனர். அப்போது, திருதராஷ்டிரன், "யுதிஷ்டிரனே! நான் சொல்லப்போகிறதை உன் ஸஹோதரர்களுடன் கேள். இந்தராஜ்யம் பாண்டுவினால் விருத்திசெய்யப்பட்டது. ஜனங்கள் காப்பாற்றப்பட்டனர்; குந்தீபுத்திரா! ராஜனே! மஹாபலசாலியான என்ஸஹோதரன் எந்தக்காலமும் என்கட்டளையின்மேல் செயற்கரிய செய்கையைச் செய்துவந்தான்; கௌந்தேயனே! ஆதலால், நீயும் என் கட்டளையை உடனே செய். யுதிஷ்டிரா! என் மைந்தர்களனைவரும் துராத்துமாக்கள்; அகங்காரமுள்ளவர்கள்; ஒருபோதும் என்கட்டளையைச் செய்யார். எப்போதும் ஸ்வயநயத்திலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களும் கர்வித்தவர்களும் துராத்துமாக்களுமாகிய இவர்களோடு மறுபடியும் விரோதம் வராகாது; நீ காண்டவப் பிரஸ்தத்துக்குச்செல்; இந்திரனால் தேவர்கள் காக்கப்படுவதுபோல் அர்ஜுனனால் காக்கப்பட்டு அங்கே வஸிக்கும் உங்களைப் பீடிக்க எவனாலும் முடியாது. பாதிராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு காண்டவப்பிரஸ்தஞ்சேர்; கிருஷ்ணனுடைய ஸம்மதமிருந்தால் அதை நிச்சயமாகச் செய்யலாம்" என்று சொன்னான். பாண்டவர்களெல்லாரும் அந்தத் திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவின் வாக்கியத்தை அங்கீகரித்து அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து கிருஷ்ணனுடன் ஆலோசனை செய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனர். அப்போது, திருதராஷ்டிரன், "விதுரா! அபிஷேகத்திற்குரிய பொருள்களைச் சீக்கிரம் சேகரிப்பாயாக. யுதிஷ்டிரனுக்கு இப்போதே ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்யப்போகிறேன். பிராம்மணர்களையும் நகரத்திலுள்ள பெரியமனிதர்களையும் சங்கத்தலைவர்களனைவரையும் மந்திரிகளையும் முக்கியமான பந்துக்களையும் அழைக்கவேண்டும். அப்பா! புண்ணியாகவாசனஞ் செய்விக்கத்தக்கது. ஆயிரம் கோதானம் செய்யவேண்டும். பிராமணர்களுக்கு மிகுதியான தக்ஷிணைகளோடு முதன்மையான கிராமங்களைத் தானங்கொடுக்கவேண்டும். விதுரா! தோள்வளைகளையும் கிரீடத்தையும் மோதிரத்தையும் முத்துஸரங்களையும் ஹாரங்களையும் புஷ்பமாலைகளையும் தோடாக்களையும் அரைஞாணையும் பொற்பூணூலையும் அரைக்கச்சையையும் கொண்டுவா;

புரோஹிதர்களான பிராமணர்களால் ஏறப்பட்ட ஆயிரத்தெட்டு யானைகள் சீக்கிரம் கங்காஜலம் கொண்டுவரட்டும். குந்தியின் ஜ்யேஷ்ட புத்திரனும் அஜமீடவம்சத்தவனுமாகிய யுதிஷ்டிரன் பட்டாபிஷேக ஜலத்தினால் ஸ்நானஞ்செய்தபிறகு, எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்து இராஜவாகனத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு உயர்ந்த சாமரங்கள் போடவும் பொன்னினாலும் ரத்தினங்களினாலும் விசித்ரமான வெண்குடை விளங்கவும் பிராமணர்களும் அரசர்களும், 'ஜய ஜய' என்று துதிசெய்யவும் கண்டு அவன்சிநேகிதரான மற்றஜனங்களும் உள்ளன்புகூர்ந்து சிலாகிக்கட்டும். இந்த ராஜ்யத்தை நான் அவனுக்குக் கொடுப்பதனால், எனக்கு உபகாரஞ்செய்தபாண்டுவுக்குப் பிரத்யுபகாரஞ் செய்ததாகுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை" என்று சொன்னான்.

அப்போது, பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் விதுரரும், 'சரி சரி' என்றனர். கிருஷ்ணமூர்த்தி, "மஹாபாக்கியம் பெற்றவரே! அரசர்க்கரசரே! இது தகும். இது கௌரவர்களுக்குக் கீர்த்தியைத்தரத்தக்கது. நீர் சொன்னதை இப்போதே விரைவாகச் செய்யக்கடவீர்" என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லிக் கிருஷ்ணன் துரிதப்படுத்தித் திருதராஷ்டிரன் சொன்னதை அப்போதே செய்வித்தார். ஜனமேஜய மஹாராஜரே! அந்த நிமிஷத்தில் கிருஷ்ணத்வைபாயனர் வந்து மித்திரர்களின் கூட்டத்தோடு சேர்ந்த கௌரவர்கள் அனைவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்துகொண்ட அரசர்களோடும் வேதங்களிற் கரைகண்ட பிராம்மணர்களோடும் சேர்ந்து கிருஷ்ணன் சொற்படி சாஸ்திரோக்தமாக அபிஷேகத்தைச் செய்வித்தார். அப்போது, கிருபரும் துரோணரும் பீஷ்மரும் தௌமியரும் வியாஸரும் கிருஷ்ணனும் பாஹ்லீகனும் ஸோமதத்தனும், நாலுவேதமுந் தெரிந்த பிராம்மணர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, யுதிஷ்டிரரை ஸிம்மாஸனத்தில்உட்காரவைத்து மந்திரயுக்தமாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். வியாஸர், "நீ பூமிமுழுதையும் ஜயித்து அரசர்களை உட்படுத்திச் சிறந்த தக்ஷிணையோடு கூடிய ராஜஸூயமுதலான யாகங்களைச்செய்து [1] அவபிருதஸ்நானஞ் செய்து வேண்டியவர்களுடன் மகிழ்ந்திருக்கக்கடவாய்" என்றுசொன்னார். அவர் இவ்வாறு சொன்னபிறகு, அங்குள்ளாரனைவரும் ஆசீர்வாதங்களினால் தர்மராஜரைச் சிறப்பித்தனர். சிரஸில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்ற கௌரவ ராஜரான யுதிஷ்டிரர், எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு, 'ஜயஜய' என்று துதிசெய்யப்பெற்று, அளவற்ற தனத்தைத் தானஞ்செய்தார். ராஜாவாக ஏற்படுத்தப்பட்ட

[1] யாகமுடிவில் செய்யும் ஸ்நானம்.

யுதிஷ்டிரர், தேவர்களால் தேவேந்திரன் கௌரவிக்கப்படுவதுபோல, ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசர்களனைவராலும் கௌரவிக்கப் பெற்று, அரசர்க்குரிய வாகனத்திலேறி வெண்குடை கவிக்க விளங்கினார். பிறகு, ராஜாவானவர் ஹஸ்தினாநகரத்தை வீதிவலஞ்செய்து பட்டணத்து ஜனங்களினால் கொண்டாடப்பட்டவராகத் தமது அரண்மனையில் பிரவேசித்தார். இவ்வாறு பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொண்ட தர்மராஜரிடம் காந்தாரியின் புத்திரர்களாகிய அவர்கள் சுற்றத்தாருடன் விசனப்பட்டுக்கொண்டு வந்தனர். திருதராஷ்டிரன், தன் புத்திரர்களுடைய துயரத்தைக்கண்டு, கிருஷ்ணனுக்கும் குருவம்சத்தாருக்கும் முன்னிலையில் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, "கௌரவராஜனே! மனத்திருத்தமில்லாதவர்கள் பெறக்கூடாத ராஜ்யாபிஷேகத்தை நீ பெற்றாய்; உன் காரியம் ஆயிற்று. இப்போதே நீ செல். அரசிற் சிறந்த அரசனே! ஆயுவும் புரூரவஸும் நகுஷனும் யயாதியும் அந்தக் காண்டவப்பிரஸ்தத்திலேதான் வாஸஞ்செய்தனர். சிறந்த புஜபராக்கிரமமுடையவனே! பூருவம்சத்தவரெல்லாருக்கும் அதுதான் ராஜதானி. புதன்புத்திரனாகிய புரூரவஸினுடைய லோபத்தன்மையினால் ரிஷிகள் அதனை அழித்தனர். ஆதலால், நீ காண்டவப்பிரஸ்தமென்னும் பட்டணத்தையும் அதைச்சேர்ந்த தேசத்தையும் விருத்திசெய்வாய். குணங்களால் சிறப்புற்ற பிராம்மணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் மற்றப் பிராணிகளும் உன்னிடத்திலுள்ள பக்தியினால் அந்த அழகானபட்டணத்தை அவசியம் அடைவர். அந்தத்தேசங்களும் வளப்பமுள்ளவை. தனங்களும் தான்யங்களும் நிரம்பியவை. குற்றமற்ற கௌந்தேயனே! ஆதலால், உன்ஸஹோதரர்களுடன் நீ செல்லலாம்" என்று சொன்னான்.

புருஷச்ரேஷ்டரான பாண்டவரனைவரும், திருதராஷ்டிரன் சொல்லை அங்கீகரித்து அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, தேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் காலாட்களுமாகிய சதுரங்கசேனைகளுடன், சப்திக்கின்ற சிறந்த தேர்க்ளிலேறி அங்கிருந்துபுறப்பட்டனர். அவர்கள் போகிறதைக்கண்டு நகரத்து ஜனங்களனைவரும் அவர்களிடமுள்ள அன்பினால் தாமும் புறப்பட்டனர். பாண்டவர்களுடன் செல்லுகின்ற ஹஸ்தினாபுரிஜனங்களைக் கண்டு துரியோதனனும் சகுனியும், 'பாண்டவர்களுடன்சேர்ந்துயாரும்போகக்கூடாது' என்று நகரத்தில் பறைபறைவித்தனர். பிறகு, பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்விடம் சென்று அந்தக் காண்டவப்ரஸ்த நகரத்தை ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து நழுவின ஒரு பாகத்தைப்போலிருக்கும்படி அலங்கரித்தனர். லோகநாதராகிய

கண்ணபிரான் இந்திரனை நினைத்தார். அரசரே! அவரால் சிந்திக்கப்பட்ட தேவேந்திரன், விசுவகர்மாவைப் பார்த்து, "அறிவிற் சிறந்த விசுவகர்மாவே! இன்றுமுதல் அந்தநகரம் இந்திரப்பிரஸ்தமென்று புகழ்பெற்றுப் பூமியிலுள்ள தேவலோகமாக இருக்கவேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டான். இந்திரனுடைய கட்டளையினால், விசுவகர்மா சென்று யாவரும் பணியத்தக்கவரான கண்ணபிரானைப்பணிந்து, "நான் என்ன செய்யவேண்டும்?" என்று கேட்டான். கிருஷ்ணபகவான், அதைக்கேட்டு, விசுவகர்மாவைப்பார்த்து, "இந்திரன் பெயரால் இந்திரப்ரஸ்தம் என்று சொல்லப்பட்டதும் அவனுடைய அமராவதிநகருக்கு ஒப்பானதுமான மஹாநகரத்தை யுதிஷ்டிரருக்காக நிர்மாணஞ் செய்வாயாக" என்று கட்டளையிட்டார். மஹாரதர்களான பாண்டவர்கள், வியாஸரை முன்னிட்டுப் பரிசுத்தமும் மங்களகரமுமான பிரதேசத்தில் சாஸ்திரப்படி சாந்திஹோமமும் ஸ்வஸ்திவாசனமும் செய்வித்து, 'இஃது இந்திரப்ரஸ்தமாக இருக்கட்டும்' என்று சொல்லி அந்தப்பட்டணத்திற்கு அளவெடுக்கச் செய்தனர். அதன்மேல், அந்த விசுவகர்மாவானவன் உத்தமமான நகரத்தைச் செய்யத் தொடங்கினான். கடலுக்கொப்பான அகழிகளினால் சூழப்பட்டதும், வெண்மேகம்போலவும் சந்திரன் போலவும் விளங்கி ஆகாயத்தை மறைத்துநிற்கின்ற மதிலோடு கூடியதுமான அந்தச் சிறந்த நகரம் நாகங்களினாற் சுற்றப்பட்ட போகவதியென்னும் நாகலோகத்து நகரம்போல விளங்கிற்று. அந்தச் சிறந்தநகரம், (இரண்டு கதவுகளென்னும்) பக்ஷங்களுடைமையால் கருடனைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற வாயில்களாலும், மேகக்கூட்டத்துக்கொப்பான மாளிகைகளாலும், மந்தரமலைக்கொப்பானவையும் தகர்க்கப்படாதவையும் ஆயுதங்கள் நிரம்பி நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட்டவையுமான அனேகவித கோபுரங்களாலும் விளங்கியது. அஃது, இரண்டுநாவுள்ள ஸர்ப்பங்களைப்போன்ற சக்தியாயுதங்களால் நிரம்பினதும், பயிற்சிக் களங்களோடுகூடியதும், படைச்சேவகர் காவலுள்ளதும், கூர்மையான ஈட்டிகளாலும் பீரங்கிகளாலும் அனேக யந்திரவலைகளாலும் இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட பெருஞ்சக்கரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாக விளங்கியது. நன்றாக வகுக்கப்பட்ட பெரியவீதிகளுள்ளதும் தெய்வக் குற்றமில்லாததும் வெண்மையான பற்பல உயர்ந்த வீடுகளினால் விளங்குவதும் ஸ்வர்க்கத்தைப்போலப் பிரகாசிப்பதுமான அந்த இந்திரப்ரஸ்தநகரம், ஆகாயத்தில் நிலையாக நிறுத்தப்பட்ட மின்னலோடுகூடிய மேகக்கூட்டம்போலவும் விளங்கியது. அந்த நகரத்தில் அழகியதும் சாஸ்திரலக்ஷணம் பொரு

ந்தியதுமான ஓர் இடத்தில் தர்மராஜரின் தனங்கள் நிரம்பின அரண்மனை குபேரனது அரண்மனைக்கொப்பாக விளங்கியது. அரசரே! வேதம் தெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவர்களும் எல்லாத் தேசபாஷைகளையும் அறிந்தவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் அங்கே சென்று வஸிக்க விரும்பினர். பொருளீட்டும் வணிகர்களும் பற்பல தேசங்களிலிருந்து அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். அப்போது எல்லாவகைச் சிற்பிகளும் அங்கே வாஸஞ்செய்ய வந்தனர். அழகிய புஷ்பங்களோடு மனத்தைக் கவருகின்றவையும் கனிகளின் மிகுதியினால் வளைக்கப்பட்டவையுமான மாமரங்களாலும் ஆம்ராதகமரங்களாலும் கடம்பமரங்களாலும் அசோகங்களாலும் சண்பகங்களாலும் புன்னைமரங்களாலும் நாககேஸரங்களாலும் எலுமிச்சமரங்களாலும் பலாமரங்களாலும் ஆச்சாமரங்களாலும் பனைமரங்களாலும் பச்சிலைமரங்களாலும் மகிழமரங்களாலும் தாழைகளாலும் அருநெல்லிமரங்களாலும் லோத்திரமரங்களாலும் அங்கோலமரங்களாலும் நாவல்மரங்களாலும் பாதிரிமரங்களாலும் நீர்நொச்சில்மரங்களாலும் தினிசமரங்களாலும் அலரிச்செடிகளாலும் பாரிஜாதமரங்களாலும் எப்போதும் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிரம்பினவையும் அனேக பக்ஷிக்கூட்டங்கள் சேர்ந்தவையும் இன்னும் அனேகவகை மரங்களினால் சோபிக்கின்றவையுமான தோட்டங்களும் அந்நகரத்தைச் சுற்றியிருந்தன. மயில்களும் குயில்களும் எப்போதும் களிப்புடன் கூவிக்கொண்டிருப்பனவும் கண்ணாடிகள்போல் விளங்குவனவுமான வீடுகளாலும், பலவகைக் கொடிப்பந்தல்களாலும், மனத்தைக் கவருகின்ற சித்திரசாலைகளாலும், செய்குன்றுகளாலும் நல்ல ஜலம்நிரம்பின அனேகம் வாவிகளாலும், தாமரைமலர்கள் நீலோத்பலங்கள் முதலிய இனிய மணமுள்ள புஷ்பங்களுள்ளவையும் அன்னங்களும் நீர்க்காக்கைகளும் சக்கரவாகங்களும் விளங்காநின்றவையுமான மிக்க அழகான நீர்நிறைந்த தடாகங்களாலும் அந்த நகரம் சோபித்தது. அங்கே மரக்கட்டிடங்களினால் மறைக்கப்பட்ட அழகிய தாமரையோடைகள் அனேகமும் அழகும் விசாலமுமான குளங்களனேகமுமிருந்தன. நந்தினியென்று பேர்பெற்ற ஒரு நதியும் அந்நகரத்தைச் சுற்றி ஓடிற்று. நாலுவருணங்களும் நிரம்பினதும் அனேகம் சிற்பிகளாலடையப்பட்டதும் எப்போதும் ஸாதுக்கள் வரப்பெற்றதும் வேண்டியபோகங்கள் நிரம்பினதும் எல்லாப் பொருள்களிலும் குறைவில்லாததும் யோக்கியர்களான ஜனங்கள் எப்போதுமிருப்பதும் புருஷர்களும் பெண்களும் கூட்டங்களாகச் சேருவதும் குதிரைகளும் யானைகளும் நிரம்பினதும் பசுக்களும் ஒட்டகங்களும் கோவேறுகழுதைகளும் ஆடுகளுமுள்ளதுமான

விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்ட அந்த இந்திரப்பிரஸ்த நகரம் தேவலோகத்திற்கு நிகராக விளங்கியது. மன்னவரே! எல்லாச்சிறப்புக்களும் நிரம்பினதாக விசுவகர்மாவினால் உண்டாக்கப் பட்ட அந்தநகரத்தில், பௌரவர்களுக்கு முதன்மையானவரும் குந்தீபுத்திரருமான தர்மபுத்திரர் ஸஹோதரர்களுடன்கூடி மங்கள கரமான காரியங்களைச் செய்கிறவர்களும் வேதங்களிற் பாரங்கதர் களுமான பிராம்மணர்களோடு வியாஸமஹரிஷியை முன்னிட்டுத் தௌமியருடைய கருத்தையும் அனுஸரித்துப் பிரவேசித்தார். எதிரிகளையடக்குகிறவரும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமான தர்மராஜ ரானவர் கண்ணபிரானுடன் ராஜவாஹனமேறி ராஜமார்க்கத்தைத் தாண்டி, முகம்போன்ற முதற்கோட்டை வாயிலோடுகூடியதும் முப்பத்திரண்டு வாயில்களோடு கூடியதுமாகிய நகரத்தில் முதல் வாயில்வழியாகப் பிரவேசித்தார். அப்போது சங்க துந்துபி வாத்தியங்களின் முழக்கங்கள் மிகப்பெரியனவாகக் கேட்கப்பட் டன. 'ஜயஜய' என்னும் பிராம்மணர்களின் வாக்குக்கள் மிகுதி யாகக் கேட்கப்பட்டன. ராஜவாஹனமேறும் தர்மராஜர், முனி வர்களாலும் ஸூதர்களாலும் மாகதர்களாலும் வந்திகளாலும் ஸ்துதிசெய்யப்பெற்று ராஜமார்க்கத்தைத் தாண்டி மங்களாசாரங் கள் செய்யப்பட்டிருந்த தமது சிறந்த அரண்மனையிற் பிரவேசித் தார். அரண்மனையிற் பிரவேசித்த பிறகு, தர்மராஜரானவர், ஆனந்தமும் உத்ஸாகமுமுள்ள நகரஜனங்களாற் சூழப்பட்டுக் காணிக்கைகளாற் கௌரவிக்கப்பெற்றனர். (ஜனங்கள்) பிராம்மண ச்ரேஷ்டர்களையும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனையும் பூஜித்தனர்.

பிறகு, அந்நகரமும் அந்தத் தேசமும், புருஷர்களும் ஸ்திரீ களும் கூட்டமாகச் சேரப்பெற்றும் கோதனங்கள் நிரம்பப்பெற் றும் பயிர்களால் அபிவிருத்தியடையப் பெற்றுமிருந்தன. மஹா ராஜரே! தர்மிஷ்டர்களான ஜனங்களுள்ள அந்தப்பெரிய தேசத் தில் பிரவேசிக்கும்போது, பாண்டவர்களுக்குச் சந்தோஷம் மேன் மேலும் விருத்தியாயிற்று. காண்டவப்ரஸ்தத்தில் வஸிக்கும் பாண்டவர்கள் சகுனியினாலும் கர்ணனாலும் திருதராஷ்டிர புத்தி ரர்களாலும் கிருபராலும் பீஷ்மராலும் தர்மத்தில் விருப்பமுள்ள திருதராஷ்டிர மஹாராஜராலும் சிறப்பிக்கப் பெற்றனர். சிறந்த வில்லாளிகளும் இந்திரனைப் போன்றவர்களுமாகிய அந்தப் பஞ்ச பாண்டவர்களால் ஆளப்பட்ட அந்தச் சிறந்தநகரம் நாகர்களோடு கூடிய போகவதியென்னும் பாதாளலோக நகரம்போல விளங் கிற்று. பிறகு, தர்மபுத்திரர், விசுவகர்மாவையும் வியாஸரையும் பூஜித்து விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, செல்லும் விருப்பத்துடன்

புறப்படுவதற்கு ஸமயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, "விருஷ்ணிவம்சதிலகரே! குற்றமற்றவரே! கிருஷ்ணா! தோஷமற்றவரே! உமது அனுக்ரஹத்தினால் எனக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தது. வீரரே! உமது அனுக்ரஹத்தினாலேதான், பாழ்த்திருந்த தேசம் எதிரிகள் பிரவேசிக்க முடியாததாயிற்று; உமது அனுக்ரஹத்தினாலேதான், நாங்களும் ராஜ்யாதிகாரத்திலிருக்கிறோம். மாதவரே! பாண்டவர்களுக்கு எந்த ஆபத்துக்காலத்திலும் நீரே கதி. குற்றமற்றவரே! பாண்டவர்கள் விரும்பத்தக்கதும் நீர் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதுமான காரியத்தை நீரே அறிந்து எங்களைக்கொண்டு செய்விக்கக்கடவீர்" என்று சொன்னார். கிருஷ்ண பகவான், அதைக்கேட்டு, "பிரபுவே! உமது சக்தியினால் தர்மப்படி பெரியராஜ்யம் உமக்குக் கிடைத்தது. தகப்பன் பாட்டன் வரிசையாக வந்த ராஜ்யம் உமக்கு ஏன் இல்லாமற்போகும்? கெட்ட நடையுள்ள திருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் பாண்டவர்களை என்ன செய்யலாம்? தர்மத்தோடு ராஜ்யபாரத்தைவஹித்து ஜனங்களின் இஷ்டத்தை அனுஸரித்து உலகத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யும். பௌரவரே! மேல்மேலும் ஸந்தோஷமாயிருக்கும்படி பிராம்மணர்களைக் காப்பாற்றும். மஹிமைபொருந்திய நாரத மாமுனிவர் இப்போதே விரைவில் வருவர். அவர் சொல்லும் சொற்களை வாங்கிக்கொள்ளும். அவருடைய உபதேசத்தை நடத்தும்" என்று சொன்னார்.

கிருஷ்ணன் இவ்வாறு சொன்னபின், குந்தியை வந்தனம் செய்து, "உனக்கு நமஸ்காரம்; நான் செல்லுகிறேன்" என்று நயமான சொல்லைச் சொன்னார். குந்தி, "குற்றமற்றவனே! யாதவ ஸ்ரேஷ்டனே! நான் அரக்குமாளிகையிற் சேர்ந்திருந்தேனென்பது அப்போதே உனக்கும் பலராமனுக்கும் தெரிந்திருந்தது. கோவிந்தா! நீ நாதனாக இருப்பதனால் மிகப் பெருந்துயரத்தைத் தாண்டினேன். நாதனில்லாதவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் முக்கியமாக நீ நாதனல்லவா? உன்னைப் பார்த்தமாத்திரத்திலேயே என் துயரங்களெல்லாம் விலகிப்போகின்றன. மஹாஞானியே! இந்தப் பாண்டவர்களை நீ ஞாபகத்தில்வை. நீ சிந்திப்பதனால் தான் இவர்கள் ஜீவித்திருக்கின்றனர்" என்று சொன்னாள். கண்ணபிரானும், 'அப்படியே' என்று சொல்லித் தம் அத்தையான குந்தியை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு தம் பின்வந்தவர்களுடன் கூடப் போவதற்கு எண்ணினார். அரசரே! உடனே அந்த வீரர் அந்தப் பாண்டவர்களை நிறுத்திவிட்டு அவர்களிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு பலராமருடன் துவாரகா நகரம் சென்றார்" என்று வைசம்பாயனர் சொல்லினார்.

---

## இருநூற்றிருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

## ராஜ்யலாப பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர் பாண்டவர்களிடம்வந்து அவர்களுக்கு ஹிதம் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "தபோதனரே! மஹாத்மாக்களும் என் கூடஸ்தர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமாகிய பாண்டவர்களனைவரும் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இவ்வாறு ராஜ்யாதிகாரத்தை அடைந்து அதற்குமேல் என்ன செய்தனர்? அவர்களுடைய தர்மபத்தினியான திரௌபதியும் அவர்களிடம் எவ்வாறு நடந்துகொண்டாள்? மஹானுபாவர்களான அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் கிருஷ்ணை ஒருத்தியிடம் எவ்வாறு இருந்தனர்? ஒருவருக்கொருவர் விரோதப்படாமலிருந்தனரா? அவ்விடத்தில் கிருஷ்ணையுடன்கூடின பாண்டவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நடந்துகொண்டதை நடந்தபடி விரிவாக நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள், திருதராஷ்டிரனால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று அந்த இந்திரப்பிரஸ்த நகரம் போன பிறகு, கிருஷ்ணையுடன் கூடிச் சுகித்திருந்தனர். மிகுந்த சக்தி உள்ளவரும் ஸத்தியஸந்தருமான யுதிஷ்டிரர், இராஜ்யத்தையடைந்த பின், சகோதரர்களுடன் தர்மந்தவறாது தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்தார்.

மஹாத்மாக்களும் ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் விடாதவர்களுமாகிய பாண்டவர்கள், இவ்வாறு அந்த நகரத்தைச் சேர்ந்து பகைவரையடக்கி அங்கே வாசஞ்செய்தனர். அந்தப் பரதஶ்ரேஷ்டர்கள் நகரத்தின் வியவகாரகாரியங்களெல்லாவற்றையும் நடத்திக்கொண்டு அரசர்க்குரிய விலைபெற்ற ஸிம்மாஸனங்களில் வீற்றிருந்தனர். அந்த மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கையில், ஒருகால், நாரதமஹரிஷி, தர்மராஜரைப் பார்க்க விரும்பி, நக்ஷத்திரங்களினாலடையப்பட்டதும் கருடன் ஸஞ்சரிப்பதும் சந்திரசூரியர்கள் பிரகாசிப்பதும் மஹரிஷிகள் நடப்பதும் சிறந்ததவமில்லாதவர்களுக்கு அடையமுடியாததுமாகிய சிறந்த ஆகாயமார்க்கமாக வந்தனர். எல்லாப் பிராணிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் ஒளிமிகுந்தவரும் பெருந்தவமுள்ளவரும் ஸகல வேதாங்கங்களையும் அறிந்தவரும் வேதங்கள் அங்கங்கள் எல்லாவற்றிலும் பாரங்கதரும் எக்காலமும் சிறந்த தவத்தை விடாதவரும் பிரம்மஞானமுள்ளவரும் யுக்தியிலும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்திலும் ஊக்கமுள்ளவரும் மஹாமுனிவரென்று கியாதிபெற்றவரும் பரத்

துக்கும்பரமான பொருளைப்பற்றினவரும் தர்மங்களைச் செம்மையாக அறிந்தவரும் சுத்தமான ஆத்மாவுடையவரும் ஆசையைவிட்டவரும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கினவரும் கோபமில்லாதவரும் கபடமில்லாதவரும் பிராமணருமாகிய நாரதர், தேசங்களாலும் வீடுகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தனர். தமது தர்மத்தினால் தேவர்கள் அஸுரர்கள் மனிதர்கள் அனைவராலும் கௌரவிக்கப்பெற்றவரும் செய்கருமங்களை விட்ட பாபிகளான பலவகைப் பிராணிகளுக்கும் பலவிதங்களான வேதோபதேசங்களை அனுசரித்து அவரவர்களுக்குத் தக்க தர்மவியவஸ்தை செய்பவரும் சுத்தமான யாகத்தில் ஸோமபானஞ் செய்பவரும் புண்ணியஞ்செய்கிறவரும் அக்நிஹோத்ரஞ்செய்பவரும் ருக்வேதமும் யஜுர்வேதமும் ஸாமவேதமும் தெரிந்தவரும் நியாயசாஸ்திர தர்மசாஸ்திரங்களில் நிபுணரும் மனோவாக்குக்காயங்கள் ஒத்திருப்பவரும் மேன்மேலும் உயர்ந்தபடியிற் செல்லுகிறவரும் எப்போதும் வழிநடப்பவரும் குற்றமில்லாதவரும் அழகான குடுமியுள்ளவரும் மிகுந்த ஒளியுள்ளவருமான நாரதர், தேவேந்திரனால் அளிக்கப்பட்டவையும் தூயவையும் நுண்ணியவையுமான இரண்டு அழகான பெரிய திவ்யவஸ்திரங்களையும், மண்ணுண்ணிப் பாம்பின் முகம்போன்ற முகமுள்ளவையும் அக்னிக்கும் ஸூரியனுக்கும் ஒப்பானவையும் புதியவையும் அழகியவையுமான இரண்டு உயர்ந்த பொற்குண்டலங்களையுந் தரித்துக்கொண்டும், விசித்ரமும் மிகுந்த ஒளியுள்ளதுமாகிய வெள்ளிக்குடையைப் பிடித்துக்கொண்டும், யாருக்கும் கிடையாத உயர்ந்த பிரம்மதேஜஸை வஹித்தவராகி இரண்டாவது பிருஹஸ்பதியைப் போலத் தர்மராஜாவின் ஸபையில் இறங்கினர். வேதங்களிலும் தர்மசாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியென்னும் இரண்டுபாகுபாடுடைய தர்மத்தையும் வர்ணாச்ரமதர்மத்தையும் கரைகண்டவரும் [1] காதைகளையும் மிக்க அழகான ஸாமவேதங்களின் மந்த்ரப் பிராமணங்களையும் பரமாத்மாவையும் அறிந்தவரும் முக்திமார்க்கத்திலிருப்பவர் எல்லாரைப்பற்றியும் முயற்சிசெய்பவரும் காரியோபாயங்களை அறிந்தவரும் யஜுர்வேதங்களிற் சொல்லப்பட்ட அனேகவிதமான யாகம் முதலிய நற்கருமங்களையறிந்தவரும் புத்திமான்களிற் சிறந்தவரும் எல்லாவிஷயங்களும் தெரிந்தவரும் எல்லாரிடத்திலும் வித்தியாஸமில்லாமலிருப்பவரும் வேதங்களிலுள்ள ஸந்தேகங்களை நீக்குகிறவரும் பொருள்களைப் பகுத்துரைப்

---

1 தேசபாஷைச் செய்யுட்கள்.

பதில் வல்லவரும், ஐயங்களைப் போக்குகிறவரும், தமக்கு எப்போதும் ஸந்தேகமில்லாதவரும், இயற்கையில் தர்மந்தெரிந்தவரும், பிறர்க்குத் தர்மோபதேசம் செய்பவரும், பதங்களுக்குள்ள கெடுதல், தோன்றல், புணர்ச்சி, ஸமாஸம், ஒரு சொல்லுக்குப் பலபொருள், ஒரு பொருளுக்குப் பல சொல், ஒவ்வொருபொருளுக்கும் ஒவ்வொரு சொல்லுக்குமுள்ள வேறுபாடுகள், அவற்றின் உபயோகங்கள் இவற்றையெல்லாம் ஆராய்கிறவரும், லோக வியவகாரங்கள் மீமாம்ஸாவியவகாரங்களெல்லாவற்றிலும் யாரும் நம்பத்தக்கவரும், எழுத்துக்களெல்லாவற்றின் பிரிவுகளையும் அறிவதில் பண்டிதர்களால் எப்போதும் பூஜிக்கப்பெற்றவரும், பலவகை ஸ்வரங்களிலும் (உயர்த்திச்சொல்வது அந்த ஸ்வரத்திலும் தாழ்ந்துசொல்வது) பலவகைச் சந்தங்களிலும் ஒரே உறுப்பிலுண்டாகும் எழுத்துக்களனைத்திலும் ஸமஸ்தமான சூத்திரங்களிலும் பகுதிகளிலும் இலக்கியங்களைச் சொல்லுகிறவரும், இலக்கியமெல்லாவற்றிற்கும் லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறவரும், வாக்கியங்களுடைய உட்கருத்தின் உண்மையை அறிந்தவரும், சொற்களையும் அவற்றின் பகுதி விகுதி முதலிய பாகுபாட்டையும் நினைவில் வைத்திருப்பவரும், இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலங்களின் பிரயோகத்தை விஷயத்துக்குத்தக்கபடி விசாரிப்பவரும், விகற்பமாகச் சொல்லப்பட்டதும் விதிக்கப்பட்டதும் அழகியதுமாகிய பிரயோகிக்கவேண்டிய பதத்தை உலக வழக்கிலுள்ளபடி அறிகிறவரும், [1] ஆத்மனேபதம், பரஸ்மைபதம் அவற்றிற்கு உறுப்புக்களாயுள்ள உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்கள் இவைகளின் உபயோகங்களை அறிந்தவரும், இவற்றிற்குத் தகுந்த உச்சாரணங்களை அறிந்தவரும், சமயங்களில் நினைவுடன் பிறருக்குச் சொல்லுபவரும், தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கும் ஞானமுள்ளவரும், பிறர்சொல்லுகிற வாக்கியங்களின் பொருளின் ஒற்றுமையையும் பொருளின் வேறுபாட்டையும் அறிபவரும், ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும் பலவகைக் குற்றங்களையும் சேர்த்தும் பகுத்தும் மிகுதியாக அறிந்தவரும், தாமும் பலவகை வாக்கியங்களைப் பேசுகிறவரும், பற்பல தேசங்களைப் பார்த்தவரும், தாதுவிலும் பிரத்யயத்திலும் உபசர்க்கத்திலும் ஸந்தியிலும் ஸமாஸத்திலும் வருகிற ஐந்துவகை ஆகமங்களையும் (= தோன்றல்) பலவகை ஆதேசங்களையும் (= திரிதல்) பலபொருள் குறிக்கும் சொற்களையும் தெரிந்தவரும், தத்தித விகுதிகளெல்லாம் தெரிந்தவரும், சொற்

1 ஒருவன் தனக்காகச் செய்துகொள்ளும் செய்கையைக் குறிக்கும் விகுதிக்கு ஆத்மனேபதம் என்றும், பிறர்க்காக வேலை செய்வதைக் குறிக்கும் விகுதிக்குப் பரஸ்மைபதம் என்றும் வடமொழியில் பெயர்கள் வழங்குகின்றன.

களை உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்களின் உச்சரிப்பிலும் பொருளிலும் அலங்காரஞ் செய்பவரும், ஒவ்வொரு பகுதியையும் விகுதியையும் விளக்கமாக விரித்துரைப்பவரும், எழுத்துக்களின் கசடதப என்னும் ஐந்து வர்க்கங்களேயும் உயிரெழுத்துக்களேயும் அறிந்தவருமான நாரதர் வந்தார். அந்த ரிஷி வரக்கண்டு, யுதிஷ்டிரர் எதிர்சென்றழைத்து அபிவாதனஞ்செய்து அவருக்கு அழகான ஆஸனத்தைக்கொடுத்தார். கிருஷ்ணாஜினம் மேலே போடப்பட்ட அந்த ஆஸனத்தில் நாரத மஹரிஷி உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்த தேவரிஷிக்குப் புத்திமானன யுதிஷ்டிரர் சாஸ்திரப்படி அர்க்கியத்தைத் தாமே கொடுத்தார். ராஜ்யத்தையும் அவரிடம் ஒப்புவித்தார். அப்போது அந்தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு மனங்களித்த நாரதமஹரிஷி, ஆசீர்வாதத்தினல் யுதிஷ்டிரரைச் சிறப்பித்து, 'உட்காரலாம்' என்று சொன்னர். அவரால் அனுமதிகொடுக்கப் பெற்றபிறகு தர்மராஜர் உட்கார்ந்தார்; நாரதபகவான் வந்திருப்பதாகத் திரௌபதிக்குச் செய்தியனுப்பினர். அதைக்கேட்டதும், திரௌபதி சுசியுள்ளவளாக மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக்கொண்டு நாரதர் வீற்றிருக்குமிடம் சேர்ந்தாள். தர்மத்தைச் செய்கிறவளாகிய திரௌபதி அந்தத் தேவரிஷியின் பாதங்களில் வணங்கிச் செவ்வையாக வஸ்திரத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு கைகூப்பி நின்றுள். தர்மாத்மாவும் ஸத்தியஸந்தரும் ரிஷிஶ்ரேஷ்டருமாகிய நாரதபகவான், அந்த ராஜபுத்திரியான திரௌபதிக்கு அனேக ஆசீர்வாதங்களேச் சொல்லி, குற்றமற்றவளான அவளேப் பார்த்து, 'செல்லலாம்' என்று சொன்னர்.

கிருஷ்ணை சென்றபிறகு, நாரதபகவான், யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்களனைவரையும் பார்த்து, "புகழ்பெற்ற பாஞ்சாலி உங்களெல்லாருக்கும் ஒரே தர்மபத்தினியாயிருக்கிறுள். இதுவிஷயத்தில் உங்களுக்கு எவ்வாறு விரோதம் வராமலிருக்குமோ அப்படிப்பட்ட முறையை நீங்கள் செய்துகொள்ளவேண்டும். முன்னர் மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற ஸுந்தோபஸுந்தரென்னும் ஸஹோதரர்களிருவர் ஒன்று சேர்ந்து யாராலும் வதஞ்செய்ய முடியாதவர்களாயிருந்தார்கள்; அவர்களுக்கு ராஜ்யம் ஒன்று; கிருகம் ஒன்று; படுக்கையொன்று; ஆஸனம் ஒன்று; போஜனம் ஒன்று; அவர்களிருவரும் திலோத்தமை காரணமாக ஒருவரையொருவர் கொன்றனர். ஆதலால், ஒருவருக்கொருவர் அன்பை உண்டாக்குவதாகிய சினேகத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். யுதிஷ்டிரா! இது விஷயத்தில் உங்களுக்கு விரோதம் உண்டாகாமலிருக்கும்படி செய்துகொள்ளு" என்று ரகஸ்யத்தில் சொன்னர். யுதிஷ்டிரர்,

"மஹாமுனிவரே! ஸுந்தோபஸுந்தர்களென்னும் அஸுரர்கள் யாருடைய புத்திரர்கள்? அவர்களுக்கு எவ்வாறு விரோதமுண்டாயிற்று? ஒருவரை ஒருவர் எவ்வாறு கொன்றனர்? எவள்மேல் காமவெறியுற்று அவர்கள் பரஸ்பரம் வதஞ்செய்துகொண்டனரோ அந்தத் திலோத்தமையென்னும் தேவகன்னிகையான அப்ஸரஸ் யாருடையபெண்? தபோதனரே! திலோத்தமை என்னும் அப்ஸரஸ் தேவகன்னிகையல்லவா? அவள் யாருக்குச் சொந்தம்? தபோதனரே! இதையெல்லாம் நடந்தபடி விரிவாகக்கேட்க விரும்புகிறோம்; பிராம் மணரே! எனக்கு இதில் மிகுந்த விருப்பமிருக்கிறது" என்றார்.

---

## இருநூற்றிருபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

## ராஜ்யலாப பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

**(நாரதர்சொல்லும் ஸுந்தோபஸுந்த உபாக்கியானத்தில், ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் பிரம்மாவினிடம் வரம் பெற்றது.)**

நாரதர், "குந்திபுத்ர! யுதிஷ்டிர! நீ உன் ஸஹோதரர்களுடன்கூட இந்தப் பழமையான சரித்திரத்தை என்னிடம் விரிவாகக் கேள். முற்காலத்தில் ஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரராஜன் வம்சத்தில் மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவனும் பலசாலியுமான நிகும்பனென்னும் அஸுரராஜன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு மஹாவீரர்களும் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் கொடியவர்களும் கொடிய எண்ணமுள்ளவர்களும் அஸுரஶ்ரேஷ்டர்களுமாகிய ஸுந்தோபஸுந்தர்களென்னும் புத்திரர்கள் இருவர் இருந்தனர். அந்த இரண்டு அஸுரரும் எப்போதும் ஒரே எண்ணமுள்ளவர்களும் ஒரே காரியத்தையும் ஒரே பிரயோஜனத்தையும் நினைப்பவர்களும் ஒரே சுகதுக்கமுள்ளவர்களுமாக எப்போதும் பேதமில்லாமலிருந்தனர். ஒருவனை விட்டு மற்றொருவன் உண்பதுமில்லை; பேசுவதுமில்லை; ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் இனியதையே செய்துகொண்டும் இனியதையேபேசிக்கொண்டும் ஒரே ஒழுக்கமும் செய்கையுமுள்ளவர்களாக ஒருவனே இரண்டாக வகுக்கப்பட்டதுபோலிருந்தனர். மஹா பராக்கிரமசாலிகளும் காரியங்களில் ஒரே நிச்சயமுள்ளவர்களுமாகிய அவர்கள் விருத்தியடைந்து மூவுலகங்களையும் ஜயிப்பதற்காக ஒற்றுமையாக நிச்சயத்தைச் செய்துகொண்டு தவத்திற்குத் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு விந்தியமலைசென்று உக்கிரமான தவஞ்செய்தனர். அவர்கள் நீண்டகாலம் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். பசிதாகங்களி

ளுல் சோர்வுற்று ஜடையும் மரவுரியும் தரித்து உடம்பெல்லாம் அழுக்குப்படிந்தவர்களாய் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். தங்கள் மாமிசங்களை ஹோமஞ்செய்துகொண்டும் கால் கட்டைவிரல் நுனிகளை ஊன்றி நின்றுகொண்டும் கைகளை உயரத்தூக்கிக்கொண்டும் இமைகொட்டாமலும் நெடுங்காலம் தவத்திலிருந்தனர். அவர்கள் தவத்தின் மஹிமையினுல் வெகுகாலம் கொதிப்புண்டாக்கப்பட்ட விந்தியமலையானது புகையை வெளிவிட்டது. அஃது ஓர் ஆச்சர்யமாயிருந்தது. அப்போது அவர்களின் உக்கிரமான தவத்தைக்கண்டு தேவர்கள் அச்சமுற்றனர். பிறகு, தவத்தைக் கெடுப்பதற்காக தேவர்கள் இடையூறுகளை உண்டாக்கினர். அவ்விருவருக்கும் ரத்னங்களையும் ஸ்திரீகளையும் பலமுறைகாட்டி ஆசைமூட்டினர். மிகப்பெரிய உறுதியுள்ள அவர்கள் தவத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளவில்லை. பிறகு, தேவர்கள் மஹாத்மாக்களான அவர்களிடத்தில் மாயையை மறுபடியும் உண்டுபண்ணினர். அவர்களுடைய ஸஹோதரிகளும் தாய்மார்களும் மனைவிகளும் சுற்றத்தாரும் சூலாயுதத்தைக் கையிற்பிடித்த ராக்ஷஸனுல் தள்ளப்பட்டு விழுந்தனர். கூந்தல்கள் ஆபரணங்களோடு விழவும் நகைகளும் ஆடைகளும் விழவும் அவர்களனைவரும் ஸுந்தோபஸுந்தர்களை அழைத்து, ‘காப்பாற்று’ என்று கூவினர். மிக உறுதியான தவமுள்ள அவர்கள் தவத்தைக் கைவிடவில்லை. எப்போது அவர்களிருவரிலொருவரும் மனக்கலக்கத்தையாவது துயரத்தையாவது அடையாமலிருந்தனரோ அப்போது அந்தப் பெண்களும் அதற்குக் காரணமான மாயையாகிய பிசாசமும் எல்லாம் மறைந்துபோயினர். அதன் பிறகு, எல்லா லோகங்களுக்கும் பந்துவும் பிரபுவுமான பிரம்மதேவர் அம் மஹாஅஸுரர்களிடம் நேரேவந்து வரம்கொடுப்பதாகச் சொன்னுர். அப்போது உறுதியான பராக்கிரமமுள்ள ஸஹோதரர்களாகிய அந்த ஸுந்தோபஸுந்தர்கள், பிரம்ம தேவரைக் கண்டவுடன், கைகூப்பி நின்றனர். அப்போது அவ்விருவரும் சேர்ந்து பிரபுவான பிரம்மதேவரை நோக்கி, “எங்களுடைய இந்தத் தவத்தினுல் பிரம்மதேவரான உங்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிருந்தால், எங்களிடத்தில் பிரபுவான உங்களுக்கு அனுக்கிரஹம் உண்டாயிருந்தால், நாங்களிருவரும் மாயைகளையும் அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களாகவும் அதிக பலசாலிகளாகவும் நினைத்த ரூபமெடுப்பவர்களாகவும் மரணமில்லாதவர்களாகவும் இருக்கக்கடவோம்” என்று கேட்டனர். அவர்களைப் பார்த்து பிரம்மதேவர், “மரணமில்லாமையைத் தவிர மற்றும் நீங்கள் கேட்டவையெல்லாம் உங்களுக்கு உண்டாகும். மரணத்தைத் தவிர மற்றப் பாக்கியங்களைத் தேவர்களோடு ஸமமாக நீங்கள் சேருங்கள். ‘ஐசுவரியத்தை அடையக்கடவோம்’

என்று நினைத்து நீங்கள் மஹத்தான தவத்தைச் செய்யத் தொடங்கினீர்கள். ஆதலால், உங்களுக்கு அமரத்வம் கொடுக்கப்படாது. அஸுரராஜர்களே! மூன்று லோகங்களையும் ஜயிப்பதற்காக நீங்களிருவரும் தவஞ்செய்தீர்களாதலின், மரணமில்லாமையாகிய உங்கள் விருப்பத்தை நான் செய்யேன்" என்றார். ஸுந்தோபஸுந்தர்கள், "பிதாமஹரே! எங்களில் ஒருவனைத் தவிர வேறு இம்மூன்றுலகிலுமுள்ள தாவரமோ ஜங்கமமோ எந்தப் பொருளினாலும் எங்களுக்குப் பயம் உண்டாகாமலிருக்கவேண்டும்" என்று கேட்டனர். அதற்குப் பிரம்மதேவர், "நீங்கள் கேட்ட வரத்தை நீங்கள் கேட்டபடியே நான்கொடுக்கிறேன்; மரணத்தைப்பற்றிய விதியும் உங்களுக்கு இப்போது நீங்கள் கேட்டவாறே உண்டாகும்" என்றார். பிரம்மதேவர் அவர்களுக்கு அப்போதே இந்த வரத்தைக் கொடுத்து அவர்களைத் தவத்திலிருந்து நிவிருத்தித்து ஸத்யலோகம் சென்றார். வரங்களையடைந்த பிறகு, ஸஹோதரர்களாகிய அவ்விரண்டு அசுரராஜர்களும் உலகத்திலுள்ளவர் எவராலும் வதஞ்செய்யக் கூடாதவர்களாகித் தம்மில்லம் சென்றனர். மனவுறுதியுள்ள அவ்விருவரும் வரங்களைப்பெற்று விருப்பம் நிறைவேறி வருகிறதைக் கண்டு அவர்களுக்கு வேண்டிய ஜனங்களனைவரும் மகிழ்வுற்றனர். அதன்பிறகு, அவர்கள் ஜடைகளை நீக்கிக் கிரீடம் தரித்து விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையணிந்து மாசற்ற வஸ்திரங்களைத் தரித்திருந்தனர். நிலாக்காலமில்லாத காலத்திலும் நிலவை நீடித்திருக்கச் செய்தனர். அவர்களுடைய சுற்றத்தாரும் ஸதாகாலமும் ஆனந்தத்தோடிருந்தனர். ஒவ்வொருவீட்டிலும், 'பக்ஷணம்தின்; உண்; கொடு; விளையாடு; பாடு; குடி' என்ற சப்தங்களே எந்தக் காலமும் இருந்தன. ஆங்காங்கு, பெரிய வாத்தியகோஷங்களோடும் உயர்ந்த கைகொட்டலின் பெருஞ்சத்தங்களோடும் அஸுரர்களின் நகரமுழுதும் உற்சாகமும் ஆனந்தமுமாயிருந்தது. நினைத்த ரூபங்களையெடுத்துப் பற்பல விளையாட்டுக்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அவ்வஸுரர்களுக்கு அனேக வருஷங்கள் ஒரு தினம்போல் சென்றன.

---

## இருநூற்றுமுப்பதாவது அத்தியாயம்.

## ராஜ்யலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் திக்குவிஜயஞ்செய்து குருக்ஷேத்திரத்தில் வசித்தது.)

உத்ஸவம் நடந்தவுடன், அந்த ஸுந்தோபஸுந்தர்களிருவரும் திரிலோகாதிபத்தியத்தை விரும்பி ஆலோசனைசெய்து உடனே சேனையை ஏவினர். ஸ்நேஹிதர்களிடத்தும் அஸுரப் பெரியோரிடத்தும் மந்திரிகளிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டும் யாத்திரைக்குரிய மங்களகாரியங்களைச் செய்துகொண்டும் மகநக்ஷத்திரத்தோடு சேர்ந்த ராத்திரியில் புறப்பட்டனர். கதைகளையும் ஈட்டிகளையும் சூலங்களையும் உலக்கைகளையும் கைகளில் பிடித்தும் கவசங்களைத் தரித்துமிருக்கிற பெரிய அஸுரசேனையோடுகூடிப் புறப்பட்டனர். அவர்கள், சாரணரென்னும் பாடகர்கள், 'ஜயஜய' என்று சொல்லி மங்களங்களையும் தோத்திரங்களையும் பாடித் துதிசெய்ய மிகுந்த உத்ஸாகத்துடன் சென்றனர். நினைத்தபடி செல்லுந் திறமையுள்ள அவ்விரண்டு அஸுரர்களும் யுத்தஞ் செய்வதற்காகக் கொடிய இறுமாப்புடன் ஆகாசத்திற் கிளம்பித் தேவலோகத்திற்கே சென்றனர். பிறகு, தேவர்கள் அவர்களின் வரவையும் அவர்களுக்குப் பிரம்மாகொடுத்த வரத்தையும் நினைத்து ஸ்வர்க்கலோகத்தை விட்டுப் பிரம்மலோகத்திற்குச் சென்றனர். உக்கிரமான பராக்கிரமமுள்ள அவ்வஸுரர்களிருவரும், இந்திரலோகத்தை ஜயித்த பிறகு, யக்ஷராக்ஷஸக் கூட்டங்களையும் இன்னும் ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற பிராணிகளையும் கொன்றனர். மஹாரதர்களான அந்த ஸுந்தோபஸுந்தர்கள், பூமியின் உட்புறமாகிய பாதாளலோகத்திலிருக்கும் நாகர்களை ஜயித்தபிறகு, ஸமுத்திரத்தீவுகளில் வஸிக்கின்ற மிலேச்சசாதிகளெல்லாரையும் ஜயித்தனர். கொடுங்கோலுள்ளவர்களாகிய அவர்கள், அதன் பிறகு, பூமி முழுமையும் ஜயிக்க ஆரம்பித்துத் தம் படையாட்களையழைத்து மிகக்கொடிய வசனத்தை உரைத்தனர். அதாவது, "ராஜரிஷிகள் மஹாயாகங்களினாலும் பிராமணர்கள் ஹோமங்களினாலும் ஶ்ராத்தங்களினாலும் தேவர்களுக்குச் சக்தியையும் பலத்தையும் ஐஸ்வரியத்தையும் விருத்திசெய்கின்றனர். அசுரர்களுக்கு விரோதிகளாக இவ்வாறு ஆரம்பித்திருக்கிற அவர்களெல்லாரையும் நாமெல்லாரும் சேர்ந்து எவ்வகையிலும் வதஞ் செய்யவேண்டும்"

என்பது. எல்லாருக்கும் இவ்வாறு கட்டளையிட்டுக் கொடிய ஆலோசனைசெய்து மஹாஸமுத்ரத்தின் கீழ்கரையில் எல்லாத் திசைகளையும்நோக்கிச் சென்றனர். பலசாலிகளான ஸுந்தோப ஸுந்தர்கள் எந்தப் பிராமணர்கள் யாகம் செய்கின்றனரோ, எந்தப் பிராமணர்கள் யாகம்செய்விக்கின்றனரோ அவர்களெல்லாரையும் பலவந்தமாகக் கொன்று ஆங்காங்குத் திரிந்தனர். அவர்களுடைய படையாட்கள் பரிசுத்தாத்மாக்களான முனிவர்களின் ஆஶ்ரமங் களிலுள்ள அக்நிஹோத்திரங்களை எடுத்து அச்சமின்றி ஜலத் தில் சேர்த்தனர். மஹாத்மாக்களாகிய தபோதனர்கள் அவர்கள் மேற் கோபித்துச்சொன்ன சாபங்களுங்கூடப் பிரம்மாவின் வர தானத்தால் விலக்கப்பட்டு அவர்களை ஒன்றும் செய்யவில்லை. அந் தச் சாபங்கள் கற்களிற்பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்களைப்போல் அவர்களை ஒன்றும் செய்யாமலிருந்தபோது அவ்வந்தணர்கள் அனுஷ்டானங்களைவிட்டு ஓடினர். இப்புவனத்துள் தவத்திற்தேறி னவர்களும் மனத்தையும் புலன்களையும் அடக்கினவர்களுமான முனிவர்களும், ஆஶ்ரமங்கள் மிதிக்கப்பட்டும் இடிக்கப்பட்டுமிருந்த தனாலும் தண்ணீர்க் குடங்களும் யஜ்ஞபாத்திரங்களும் சிதற அடிக்கப்பட்டதனாலும் அவர்களிடம் பயந்து கருடனைக்கண்ட ஸர்ப் பங்களைப்போல் ஓடிப்போயினர். அப்போது, உலகமெல்லாம் பிரளயகாலத்தினால் கெடுக்கப்பட்டதுபோலப் பாழாயிற்று. அரச னே! அப்போது ரிஷிகள் காணப்படாமற் போனதனால் அம் மஹாஸுரர்களிருவரும் அவர்களை வதஞ்செய்ய மனத்தில் நிச்ச யஞ்செய்துகொண்டு பல வடிவங்களெடுத்தனர். அவர்கள், கன்னங் களில் மதஜலம்பெருகுகின்ற மதயானை உருவமெடுத்து, மலைச்சந்து களில் ஒளிந்திருந்தவர்களையும் யமலோகத்துக்கனுப்பினர். அவ் விரண்டு கொடிய அஸுரர்களும் சிங்கங்களும் புலிகளுமாக ரூப மெடுத்தும் மறைந்தும் பற்பல உபாயங்களினால் திரும்பத் திரும்ப ரிஷிகளைக் கண்டுபிடித்துக் கொன்றனர்.

அப்போது பூமியில் யாகங்களும் வேதாத்யயனங்களுமில்லை. அரசர்களும் பிராமணர்களும் அழிந்தனர். கலியாணம் முதலிய உற்சவங்களும் புண்ணிய கருமங்களுமில்லாமற்போயின. பூமியா னது, ஹாஹாகாரம் உண்டானதாகவும், பயத்தால் நிலையற்றதாக வும், கடைகளும் கடைத்தெருவுகளும் எடுபட்டதாகவும், தேவ காரியங்களும் விவாஹமுதலிய புண்ணியகாரியங்களும் அற்றதாக வும், பயிர்செய்வதும், பசுமேய்ப்பதும் விடப்பட்டதாகவும், நகரங் களும் ரிஷி ஆஶ்ரமங்களும் நாசஞ்செய்யப்பட்டதாகவும், எங்கும் எலும்புக்கூடுகளிறைக்கப்பட்டதாகவும், பார்ப்பதற்குப் பயங்கர

மாகவுமிருந்தது. அப்போது, உலகம் ஸ்ராத்தங்களும் யாகங்களும் ஜயகாரியங்களுமற்றுப் பயங்கரமும் பார்க்கக்கூடாததுமாக ஆய்விட்டது. ஸுந்தோபஸுந்தர்களுடைய அந்தச் செய்கையைக்கண்டு சந்திரசூரியரும் நவக்கிரகங்களும் ஸப்தரிஷிகளும் அஸ்வினிமுதலான நக்ஷத்திரங்களும் தேவர்களும் துயரமுற்றனர். அவ்வஸுரர்கள் இவ்வாறான கொடியசெய்கையால் எல்லாத்திசைகளையும் ஜயித்து எதிரில்லாதவர்களாய்க் குருக்ஷேத்திரத்தில் வாஸஞ்செய்தனர்.

---

## இருநூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

## ராஜ்யலாப பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தேவர்கள் ஸுந்தோபஸுந்தர்களுடைய உபத்திரவத்தைப் பிரம்மதேவரிடம் தெரிவித்ததும், பிரம்மதேவர்கட்டளைப்படி விசுவகர்மா திலோத்தமையைப்படைத்ததும், அவள் பிரம்மதேவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டதும்.)

பிறகு, ஸமஸ்தமானதேவரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் ஸ்ரேஷ்டர்களான பிரம்மரிஷிகளும் அந்தப் பெருந்துன்பத்தைக்கண்டு மிகுந்த துயரத்தையடைந்தனர். அப்போது, கோபத்தை அடக்கினவரும் மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் ஜயித்தவருமாகிய அவர்கள் உலகத்தின்மேலுள்ள கருணையினால் பிரம்மலோகம் சென்றனர். அவ்விடத்தில் ஸித்தர்களாலும் பிரம்மரிஷிகளாலும் நாற்புறமும் சூழப்பட்டுத் தேவர்களுடன் வீற்றிருக்கும் பிரம்மதேவரைக் கண்டனர். ஈஸ்வரராகிய சங்கரரும் அக்னியும் வாயுவும் சந்திரஸூரியர்களும் இந்திரனும் பிரம்மலோகத்திய ரிஷிகளாகிய வைகானஸர்கள், வாலகில்யர்கள், வானப்பிரஸ்தர்கள், மரீசிபர்களென்னும் ஸூர்யரஸ்மியை ஆகாரமாகக்கொண்டவர்கள், அஜர்கள், அவிமூடர்கள் (=ஞானிகள்), தேஜோகர்ப்பர்கள் ஆகிய சிறந்த தவமுள்ள அந்த முனிவர்களனைவரும் பிரம்மதேவரைச் சேர்ந்திருந்தனர். துயரமுற்ற அந்தரிஷிகளனைவரும் அங்கே சென்று ஸுந்தோபஸுந்தர்களின் செய்கையெல்லாவற்றையும் தெரிவித்தனர். அவர்கள் செய்கையையும் தங்கள்பொருள்களை அபகரித்ததையும் எல்லாம் வரிசையாக ஒன்றும்விடாமல் பிரம்மாவினிடம் தெரிவித்தனர். அந்தத்தேவர்களும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களுமாகிய எல்லாரும் அப்போது அத்தேவிஷயத்தைப்பற்றிப் பிரம்மாவைக்கேட்டனர். அவர்களனைவரும் சொன்னதைக்கேட்ட பிரம்மதேவர், செய்ய

வேண்டிய காரியத்தின் நிச்சயத்தைப்பற்றிச் சற்றுநேரம் சிந்தித்து, அவர்களைக் கொல்லுதற்குரிய உபாயத்தை உத்தேசித்து விசுவ கர்மாவை அழைத்தார். மிகுந்த்தவமுள்ள பிரம்மதேவர், விசுவ கர்மாவைப் பார்த்து, 'யாவரும் ஆசைப்படத்தக்க ஒரு பெண்ணை உண்டுபண்ணு' என்று கட்டளையிட்டார். விசுவகர்மா, பிரம்மா வுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்சொல்லை அங்கீகரித்து அடிக்கடி மனத்தால் ஆராய்ந்துபார்த்து, ஒரு சிறந்த பெண்ணைப் படைத் தான். எல்லாவற்றையும் அறிந்த விசுவகர்மா, மூன்றுலோகங் களிலும் அசைவனவும் அசையாதனவுமான பொருள்களில் காட்சிக்கினியபாகம் எது எதுவோ அவற்றையெல்லாம் அந்தப் பெண்ணினிடம் ஒருங்கு சேர்த்தான்; கோடிகோடியாகவுள்ள இரத்தினங்களை அவள் அவயவங்களில் பதிப்பித்தான்; தேவதா ரூபமுள்ள அந்தப்பெண்ணை ரத்னங்களின் சேர்க்கையினாலேயே உண்டாக்கினான். விசுவகர்மா மிகுந்த பிரயத்தனத்தோடு படைத்த அந்தப் பெண், மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள ஸ்திரீகளில் அழகில் நிகரற்றவளாயிருந்தாள். அழகு நிரம்பியிருந்ததனால், பார்ப்பவர் களுடைய பார்வை வைத்த இடத்திலேயே பதிந்துபோகாமலிருக் கும்படி ஒரு சிறிய இடங்கூட அவள் தேகத்தில் இல்லை. மனித உருவத்தோடு வந்த ஸ்ரீதேவிபோன்றவளும் நினைத்த ரூபமெடுப் பவளும் திடசரீரமுள்ளவளுமாகிய அந்தப்பெண், பிரம்மாவினிடம் சென்று, 'நான் என்ன செய்யக்கடவேன்?' என்று கேட்டனள்.

அவர், அவளைக் கண்டதும், மகிழ்ச்சியுற்று அன்புடன் அவ ளுக்கு வரமளித்தனர். அவள், பிரம்மதேவருடைய அந்தவரதானத் தினாலும் விசுவகர்மாவின் வேலைத்திறத்தினாலும் எல்லாவற்றிற் கும் மேற்பட்ட அழகையும் ஒளியில் ஒப்புயர்வற்ற தேகத்தையும் அடைந்து எல்லாப்பிராணிகளின் கண்களையும் மனங்களையும் கவர்ந் தாள். ரத்னங்களிலுள்ள ஸாராம்சங்களை எள்ளளவு எள்ளளவாக எடுத்து உண்டுபண்ணப்பட்டதினால், பிரம்மதேவர், அவளுக்கு, 'திலோத்தமை' என்று பெயரிட்டனர். அவள், பிரம்மாவுக்கு நம ஸ்காரஞ்செய்து கைகூப்பி, 'லோகேச்வரரே! நான் செய்யவேண் டிய காரியம் யாது? என்னை ஸ்ருஷ்டிசெய்தது எதற்காக?' என்று கேட்டனள். அதற்கு, பிரம்மதேவர், 'திலோத்தமையே! ஸுந்தோபஸுந்தர்களென்னும் அசுரர்களிடம் செல். இனியவளே! விரும்பத்தக்க உன் அழகினால் அவர்களை மயங்கச்செய். உன் னைப்பார்த்தவுடன், உன் அழகின் சிறப்பிற்காக உன் விஷயத் தில் அவ்விருவர்க்கும் பரஸ்பர விரோதமுண்டாகும்படி செய்வா

யாக' என்று சொன்னார். அவள், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து, பிரம்மாவை நமஸ்கரித்து அவருக்கும் அங்குள்ள தேவக்கூட்டத்துக்கும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தாள். [1]பிரம்மதேவர் கிழக்குமுகமாக இருந்தார். சங்கரர் தென்புறத்திலிருந்தார். தேவர்கள் வடபுறத்திலிருந்தனர். ரிஷிகள் நாற்புறத்திலும் இருந்தனர். அந்தக்கூட்டத்தை அவள் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யும்போது, இந்திரனும் பகவானான சங்கரரும் [2]மனநிலை தவறிப்போயினர். பக்கத்தில் மிகநெருக்கமாக அவள் வரும்போது அவளைப்பார்க்க விருப்பமுற்ற சங்கரருக்கு மலர்ந்த தாமரைப்புஷ்பம் போன்ற கண்களையுடைய வேறொருமுகம் தென்பக்கம் புறப்பட்டது. அவள் பின்னே பிரதக்ஷிணம் வரும்போது மேற்றிசை முகம் கிளம்பிற்று. வடபுறம் செல்லும்போது வடபுறம் முகம் வெளிப்பட்டது. இந்திரனுக்கும் பின்னும் முன்னும் பக்கங்களிலும் எங்கும் கடை சிவந்தும் அகன்றுமிருக்கும் ஆயிரம் கண்கள் உண்டாயின. இவ்வாறு முன்னே மஹாதேவரான சங்கரர் சதுர்முகரானார். அவ்வாறே இந்திரனும் ஸஹஸ்ர நேத்ரனானான். தேவக்கூட்டங்களுக்கும் மஹரிஷிகளுக்கும் திலோத்தமைசெல்லுகிற பக்கத்திலேயே முகங்கள் திரும்பின. பிரம்மதேவரைத்தவிர அங்குள்ள மற்ற மஹாத்மாக்கள் எல்லாருடைய திருஷ்டியும் அவள் தேகத்தில் அதிகமாகப் பதிந்தது. ஸகலதேவர்களும் ஸகலமஹரிஷிகளும் அவளுடைய சிறந்தரூபத்தைக்கண்டு, அவள் செல்வதானல் காரியம் முடிந்ததென்றே நினைத்தனர். உலகங்களைப் படைப்பவராகிய பெருமைபெற்ற பிரம்மதேவரும், திலோத்தமை சென்றபிறகு, காரியம் ஆனதுதானென்று சொல்லி அந்தத் தேவர்கள் ரிஷிகள் எல்லோருக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பினர்.

---

## இருநூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

## ராஜ்யலாப பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திலோத்தமைக்காக ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் ஒருவரையொருவர் வதஞ்செய்த கதையை நாரதரிடம் கேட்ட பாண்டவர்கள் திரௌபதிக்காக வியவஸ்தை செய்துகொண்டது.)

எதிரிகளில்லாமலும் கவலையில்லாமலுமிருந்த அந்த இரண்டு அஸுரர்களும் பூமியைஜயித்து மூன்றுலோகங்களையும் ஸ்திரமாக

---

1 மூலத்தில், 'பகவான்' என்றிருக்கிறது. பகவான் என்பதற்கு விஷ்ணுவென்பது பழையவுரை. 2 'ப்ரத்யவஸ்திதௌ' என்பது உத்தரதேசபாடம். அதற்கு, 'தைரியமாக இருந்தனர்' என்பது பொருள்.

ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு கவலையற்று மகிழ்ந்திருந்தனர். தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், அரசர்கள், ராக்ஷஸர்கள், இவர்களிடமிருந்து சிறந்த பொருள்களையெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடைந்தனர். அவர்களிருவரையும் தடுப்பவர்கள் உலகத்தில் யாருமில்லாமையால், அவர்கள் யுத்த முயற்சியைவிட்டுத் தேவர்களைப்போல விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். ஸ்திரீகளாலும் பூமாலைகளாலும் சந்தனம் முதலிய வாஸனைகளினாலும் விலைபெற்ற பக்ஷணங்களாலும் உணவுகளாலும் பலவகை இனிப் பானங்களாலும் மிகுந்த திருப்தியடைந்தனர். அந்தப்புரத்தின் தோட்டங்களிலும் வெளித்தோட்டங்களிலும் மலைகளிலும் காடுகளிலும் விரும்பின தேசங்களிலும் தேவர்களைப்போல் விளையாடினர். பிறகு, ஒருகாலத்தில் மேடுபள்ளமில்லாத பாறைகளையுடைய விந்தியமலைச்சாரலில் தலைகளிற் புஷ்பங்கள் நிறைந்த மரங்களில் விளையாடச் சென்றனர். தேவலோகத்திலுள்ள பிரியமான பொருள்களையெல்லாம் கொணர்ந்து வைத்துக்கொண்டு அவரிருவரும் மகிழ்ந்து ஸ்திரீகளுடன்கூட உயர்ந்த ஆசனங்களில் உட்கார்ந்தனர். அப்போது, மங்கையர்கள் வாத்தியங்களினாலும் நர்த்தனங்களினாலும் அவர்களைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரமுள்ள பாட்டுக்களினாலும் அவர்களிருவரையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டு சமீபத்திலிருந்தனர். அப்போது அந்தத் திலோத்தமை, ஒரு சிவந்த ஒற்றைபாடையோடு வெளிப்படையாகத் தெரிகின்ற உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டும் அந்த வனத்திலுள்ள மலர்களையும் நதிக்கரைகளில் முளைத்த கொன்றைமலர்களையும் கொய்துகொண்டும் அந்த மஹாஸுரர்களிருக்குமிடத்துக்கு மெல்லமெல்லச் சென்றாள்.

சிறந்த மதுவைப் பானஞ்செய்து குடிமயக்கத்தினால் கடைக்கண்கள் சிவந்த அந்த அசுரர்கள், அந்தச்சிறந்த பெண்ணைப் பார்த்ததும் கலங்கிப்போயினர். அவர்கள் ஆஸனத்தைவிட்டெழுந்து அவளிருந்த இடம்சென்றனர். அவ்விருவரும் காமவெறிகொண்டு இருவரும் சேர்ந்தே அவளை விரும்பினர். அழகிய புருவங்களையுடைய அந்தத் திலோத்தமையை ஸுந்தன் வலக்கையையும் உபஸுந்தன் இடக்கையையும் பிடித்துக்கொண்டனர். வரத்தின் மஹிமையாலும், மார்பின் பலத்தினாலும், தனத்தினாலும் ரத்னங்களினாலுமுண்டான கர்வத்தினாலும், கள்ளுண்ட மயக்கத்தினாலும் கொழுத்த அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்கிப் புருவங்களை நெறித்தனர். மதத்தினாலும் காமத்தினாலும் ஆவேசங்கொண்டு, ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டனர். 'இவள் என்னுடைய மனைவி; நீ மரியாதை

செய்யத்தக்கவள்' என்று ஸுந்தன் சொன்னான். உபஸுந்தன், 'என் மனைவி; உனக்கு மருமகள்' என்று சொன்னான். 'இவள் உனக்கன்று, எனக்குத்தான்' என்று இருவரும் சொல்லிக்கொண் டனர். அதன்பிறகு, அவர்களுக்குக் கோபாவேசம் உண்டாயிற்று. அவளுடைய ரூபத்தினால் மயங்கின அவ்விருவரும் நேசமும் மன ஒற்றுமையும் ஒழிந்து அவளுக்காகப் பயங்கரமான இரண்டு கதை களை எடுத்துக்கொண்டனர். அவளிடத்தில் காமத்தினால் மோஹங் கொண்ட அவ்விருவரும், பயங்கரமான கதைகளை ஓங்கிக்கொண்டு, 'நான் முன்னே, நான் முன்னே' என்று ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டனர். பயங்கரமான அந்த அஸுரர்கள் கதை களினாலடிக்கப்பட்டு ரத்தத்தினால் அங்கமெல்லாம் நனைந்து ஆகா சத்திலிருந்து இரண்டு ஸூரியர்கள் விழுந்ததுபோலத் தரையில் விழுந்தனர். பிறகு, அந்தப் பெண்களும் அஸுரக்கூட்டங்களும் மருண்டோடினர். எல்லாரும் துக்கத்தினாலும் பயத்தினாலும் பதை பதைத்துப் பாதாளலோகம் சென்றனர்.

பிறகு, பரிசுத்த ஆத்மாவாகிய பிரம்மதேவர், திலோத்தமை யைக் கௌரவிப்பதற்காகத் தேவர்களோடும் மஹரிஷிகளோடும் அங்கே வந்தனர். பகவானான பிரம்மதேவர் அவளுக்கு வரந் தருவதாகச் சொன்னார். அந்தப் பிரம்மதேவர், அன்புடன் வரங் கொடுக்கக் கருதி அவளைப்பார்த்து, 'பெண்ணரசியே! ஆதித்தன் சஞ்சரிக்கும் லோகங்களெல்லாம் நீ சஞ்சரிப்பாயாக. உன் ஒளியினால் உன்னை யாரும் உற்றுப்பார்க்கமுடியாது' என்று சொன்னார். உல கங்களையெல்லாம் படைத்தவராகிய பிரபு, இவ்வாறு அவளுக்கு வரங் கொடுத்து, இந்திரனுக்குத் திரிலோகாதிபத்தியத்தை அளித்துப் பிரம்மலோகத்துக்குச் சென்றனர். இவ்வாறு ஸுந்தோப ஸுந்தர்க ளிருவரும், சிநேகிதர்களாகவும் எல்லாக் காரியங்களிலும் ஒரே நிச் சயமுள்ளவர்களாகவுமிருந்தும், திலோத்தமைக்காகக் கோபித்து ஒரு வரையொருவர் கொன்றனர். பரதச்ரேஷ்டர்களே! ஆதலால், நான் ஸ்நேகத்தினாற் சொல்லுகிறேன். என் அபிப்பிராயத்தை நீங்கள் அனுஸரிப்பீர்களானால், உங்களெல்லாருக்கும் திரௌபதி நிமித்தம் வேறுபாடு வராதிருக்கும்படி நீங்கள் செய்துகொள்ளுங்கள். அதுதான் உங்களுக்கு நன்மை" என்று நாரதர் சொன்னார்.

ஜனமேஜய மஹாராஜரே! நாரதமகரிஷியினால் இவ்வாறு போதிக்கப்பட்ட அந்த மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள், ஒருவர்க் கொருவர் வசப்பட்டு அளவற்ற மஹிமையுள்ள அந்தத் தேவரிஷி

யாகிய நாரதர் முன்னிலையிலே ஒரு வியவஸ்தை செய்துகொண்டனர். அதாவது, 'குற்றமற்ற கிருஷ்ணை ஒவ்வொருவன் கிருஹத்தில் ஒவ்வொருவருஷம் வஸிக்கவேண்டும். நமக்குள் ஒருவன் திரௌபதியோடுகூட இருக்கையில் பார்த்த மற்றொருவன் பன்னிரண்டு மாதம் பிரம்மசாரியாக வனத்தில் வஸிக்கக்கடவன்' என்பது. தர்மானுஷ்டானஞ் செய்பவராகிய பாண்டவர்கள் அந்த உடன்பாட்டைச் செய்துகொண்டபிறகு, நாரதமஹாமுனிவரும் ஸந்தோஷமடைந்து தாம் நினைத்தவிடம் சென்றார். நாரதர் கட்டளையினால் அந்தப் பாண்டவர்கள் முன்னம் இவ்வாறு ஏற்பாடுசெய்துகொண்டனர். பாரதரே! அவர்களெல்லாரும் அதனால் பரஸ்பர விரோதமடையவில்லை. அந்தப் பாண்டவர்களெல்லாரும் ஒருவரையொருவர் நேசித்திருந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! அந்தச்செல்வம் நிறைந்தகாலத்தில் நடந்தவற்றையெல்லாம் நடந்தபடி விரிவாக உமக்கு இவ்வாறு உரைத்தேன்.

ராஜ்யலாப பர்வம் முற்றிற்று.

---

இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

## அர்ஜுனவனவாஸபர்வம்.

(திருடர்களாற் கொண்டுபோகப்பட்ட பசுக்களைப் பிராம்மணனுக்குத் திருப்பிக்கொடுப்பதற்காக அர்ஜுனன் ஆயுதமெடுக்கையில் திரௌபதியும் யுதிஷ்டிரருமிருந்த கிருஹத்திற் பிரவேசித்ததனால் அவன் தீர்த்தயாத்திரைக்குப்போனது.)

அந்தப்பாண்டவர்கள், இவ்வாறு வியவஸ்தைசெய்துகொண்டபிறகு, அஸ்திரப்பயிற்சியின் வன்மையினால் மற்ற அரசர்களைக் கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு அங்கே வஸித்தனர். அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமாகிய அந்தப்பாண்டவர்களனைவருக்கும் கிருஷ்ணை உட்பட்டவளாயிருந்தாள். ஐந்து யானைகளோடுகூடிய [1] ஸரஸ்வதியென்னும் நதிபோல் அவ்வைந்து வீரர்களான கணவர்களோடு கூடியதனால் த்ரௌபதியும், த்ரௌபதியுடன் சேர்ந்ததனால் பாண்டவர்களும், மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்திருந்தனர். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் தர்மமாக நடந்துவரும்போது குருக்ஷேத்திரத்தைச் சேர்ந்த தேசமெல்லாம் குற்

1 ஸரஸ்வதியென்பதற்கு, 'தடாகமுள்ளகாடு' என்பது பழையவுரை.

யாகிய நாரதர் முன்னிலையிலே ஒரு வியவஸ்தை செய்துகொண்ட னர். அதாவது, 'குற்றமற்ற கிருஷ்ணை ஒவ்வொருவன் கிருஹத் தில் ஒவ்வொருவருஷம் வஸிக்கவேண்டும். நமக்குள் ஒருவன் திரௌபதியோடுகூட இருக்கையில் பார்த்த மற்றொருவன் பன்னி ரண்டு மாதம் பிரம்மசாரியாக வனத்தில் வஸிக்கக்கடவன்' என்பது. தர்மானுஷ்டானஞ் செய்பவராகிய பாண்டவர்கள் அந்த உடன் பாட்டைச் செய்துகொண்டபிறகு, நாரதமஹாமுனிவரும் ஸந் தோஷமடைந்து தாம் நினைத்தவிடம் சென்றார். நாரதர் கட்டளையி னால் அந்தப் பாண்டவர்கள் முன்னம் இவ்வாறு ஏற்பாடுசெய்து கொண்டனர். பாரதரே! அவர்களெல்லாரும் அதனால் பரஸ்பர விரோதமடையவில்லை. அந்தப் பாண்டவர்களெல்லாரும் ஒருவரை யொருவர் நேசித்திருந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! அந்தச்செல் வம் நிறைந்தகாலத்தில் நடந்தவற்றையெல்லாம் நடந்தபடி விரி வாக உமக்கு இவ்வாறு உரைத்தேன்.

ராஜ்யலாப பர்வம் முற்றிற்று.

---

இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

## அர்ஜுனவனவாஸபர்வம்.

(திருடர்களாற் கொண்டுபோகப்பட்ட பசுக்களைப் பிராம்மணனுக்குத் திருப்பிக்கொடுப்பதற்காக அர்ஜுனன் ஆயுதமெடுக்கையில் திரௌபதியும் யுதிஷ்டிரருமிருந்த கிருஹத்திற் பிரவே சித்ததனால் அவன் தீர்த்தயாத்திரைக்குப்போனது.)

அந்தப்பாண்டவர்கள், இவ்வாறு வியவஸ்தைசெய்துகொண்ட பிறகு, அஸ்திரப்பயிற்சியின் வன்மையினால் மற்ற அரசர்களைக் கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு அங்கே வஸித்தனர். அளவற்ற பராக்ரம முள்ளவர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமாகிய அந்தப்பாண்டவர் களனைவருக்கும் கிருஷ்ணை உட்பட்டவளாயிருந்தாள். ஐந்து யானைகளோடுகூடிய [1] ஸரஸ்வதியென்னும் நதிபோல் அவ்வைந்து வீரர்களான கணவர்களோடு கூடியதனால் த்ரௌபதியும், த்ரௌ பதியுடன் சேர்ந்ததனால் பாண்டவர்களும், மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந் திருந்தனர். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் தர்மமாக நடந்து வரும்போது குருக்ஷேத்திரத்தைச் சேர்ந்த தேசமெல்லாம் குற்

1 ஸரஸ்வதியென்பதற்கு, 'தடாகமுள்ளகாடு' என்பது பழையவுரை.